

โรงเรียนนายเรือ

หลักประกันความปลอดภัย

ของชาติทางทะเล

□ นาวาเอก จรินทร์ บุญเหมาะ □

70 เวลาเปลี่ยนแปลง ?

นับตั้งแต่รัฐบาลของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีขึ้นมาปกครองประเทศ ได้มีการกำหนดนโยบายต่าง ๆ ขึ้นมามากมายโดยมีจุดประสงค์เพื่อนำความเปลี่ยนแปลงที่ดีมาสู่ประเทศไทย หนึ่งในนโยบายที่สำคัญและถือว่ามีความเร่งด่วนคือ การปฏิรูประบบราชการให้มีประสิทธิภาพ ลดการซ้ำซ้อนของหน่วยงานที่มีการทำงานในลักษณะเดียวกัน เพื่อให้การปฏิบัติงานมีความคล่องตัว ประหยัด และสามารถสนองต่อความเปลี่ยนแปลงของภาวะแวดล้อมได้เป็นอย่างดี ในช่วงเวลาที่ผ่านมารัฐบาลได้ปรับเปลี่ยนโครงสร้างหน่วยงานระดับกระทรวงไปแล้วรวม ๒ ครั้ง ยังคงเหลือเพียงกระทรวงกลาโหมเป็นหน่วยงานสุดท้ายที่จะต้องปรับโครงสร้างให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลต่อไป โดยต้องทำให้เสร็จสิ้นภายในเดือนกันยายน พ.ศ.๒๕๔๗

จากนโยบายดังกล่าวของรัฐบาล อาจทำให้เกิดผลกระทบต่อ รร.นร. อันเป็นสถาบันผลิตนายทหารสัญญาบัตรหลักของกองทัพเรือ ในขณะที่เริ่มมีการหารือในหมู่ผู้บังคับบัญชาาระดับสูงในกระทรวง

กลาโหมและเหล่าทัพต่าง ๆ ถึงความเป็นไปได้ในการรวมเอาหน่วยการศึกษาหลักของ ๓ เหล่าทัพ คือ รร.จปร. รร.นร. และ รร.นอ. รวมเข้าเป็นโรงเรียนรวมเหล่าของกองทัพ โดยมีแนวความคิดที่ว่าโรงเรียนทั้งสามเป็น

หน่วยที่ปฏิบัติงานซ้ำซ้อนกัน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่อาจจะเกิดขึ้นนี้ ควรมีการวิเคราะห์ผลดีผลเสียให้ถ่องแท้ ก่อนการตัดสินใจใด ๆ ลงไป เพราะเรื่องนี้ย่อมมีผลกระทบต่อความปลอดภัยและความมั่นคงของชาติ เนื่องจากนายทหารที่จบการศึกษาจากสถาบันโรงเรียนเหล่าต่าง ๆ คือองค์ประกอบหลักที่สำคัญยิ่งต่อการป้องกันประเทศ มิฉะนั้นเมื่อได้ตัดสินใจเปลี่ยนแปลงไปแล้ว ถ้าเกิดผลเสียภายหลังก็คงไม่ต่างจากการ “เรือซ่อมของที่ทำงานได้ด้อยอยู่แล้ว”

ทำไมต้องเป็นโรงเรียนรวมเหล่า

ผู้ที่เห็นด้วยกับการรวมโรงเรียนสามเหล่าทัพเข้าเป็นโรงเรียนรวมเหล่าอาจกล่าวอ้างว่า โรงเรียนดังกล่าวนี้จำเป็นต้องเกิดขึ้นด้วยเหตุผลตามที่จะได้นำมาวิเคราะห์ต่อไปดังนี้คือ

- เป็นนโยบายของรัฐบาลปัจจุบัน
  - ช่วยประหยัดงบประมาณ
  - โรงเรียนรวมเหล่าสามารถผลิตนายทหารที่มีคุณสมบัติเช่นเดียวกันกับการผลิตจากโรงเรียนเหล่าของสามเหล่าทัพเดิม
  - ประเทศที่เจริญแล้วเช่น ญี่ปุ่น สิงคโปร์ และออสเตรเลียนำมาใช้แล้วได้ผลดี
- เมื่อพิจารณาโดยผิวเผินโดยปราศจากการวิเคราะห์และไตร่ตรองให้ละเอียดรอบคอบแล้ว ประเด็นที่ยกขึ้นมาอ้างทั้ง ๔

ประการดูเหมือนเป็นข้อเท็จจริงที่เห็นกันอยู่ชัดแจ้งจนไม่อาจโต้แย้งได้ แต่ถ้าได้วิเคราะห์เจาะลึกลงไปแล้วสิ่งที่เห็นว่าเป็นข้อเท็จจริงอาจเป็นภาพลวงตาที่นำไปสู่การตัดสินใจที่มีพื้นฐานอยู่บนความรู้สึก จนเกิดผลกระทบต่อคุณภาพของนายทหารที่จะผลิตออกมาจากโรงเรียนรวมเหล่า และอาจทำให้หลักประกันความปลอดภัยของชาติต้องสั่นคลอน

วิเคราะห์ข้อเท็จจริงที่หนึ่ง “เป็นนโยบายของรัฐบาลปัจจุบัน”

ตามนโยบายปฏิรูประบบราชการที่รัฐบาลประกาศ มีเป้าหมายประการหนึ่งคือยุบหน่วยงานที่มีการปฏิบัติงานซ้ำซ้อนเพื่อให้เกิดความมีประสิทธิภาพ และประหยัด โดยให้หน่วยราชการ กระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ พิจารณาปรับโครงสร้างของตนเองแล้วเสนอรัฐบาลเพื่อพิจารณา หรือมิฉะนั้นรัฐบาลก็จะดำเนินการให้เสียเอง

ตามที่ผู้เขียนได้ตรวจสอบจากข่าวสาร และบทความจากสื่อต่าง ๆ จนถึงขณะนี้ยังไม่พบข้อความใด ๆ ที่ระบุว่าให้กระทรวงกลาโหมยุบรวมโรงเรียนเหล่าทัพทั้งสามเข้าเป็นโรงเรียนเดียวกัน ซึ่งตามการวิเคราะห์ของผู้เขียนเห็นว่าในส่วนของกระทรวงกลาโหม หน่วยงานที่ซ้ำซ้อนตามที่นายกรัฐมนตรียกถึงนั้น ส่วนหนึ่งน่าจะหมายถึงหน่วยงานฝ่ายอำนวยการขนาด

ใหญ่ของกระทรวงกลาโหมที่ทำงานซ้ำซ้อนกับงานฝ่ายอำนวยการของกองทัพ มากกว่าที่จะหมายถึงโรงเรียนเหล่าทั้งสามซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาของกองทัพที่ต่างผลิตบุคลากรเฉพาะทาง เพื่อเป็นกำลังหลักของแต่ละกองทัพอที่มีลักษณะการทำสงครามต่างมิติกัน

ถ้าพิจารณาว่าโรงเรียนเหล่าทั้งสามเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ซ้ำซ้อนกันแล้ว มหาวิทยาลัยต่าง ๆ เช่น มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฯลฯ ต่างมีคณะซึ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ชนิดเดียวกันออกมาเหมือน ๆ กัน เช่น วิศวกร แพทย์ เกษษกร และนักวิทยาศาสตร์ เหล่านี้เป็นต้น ย่อมเป็นหน่วยงานที่ปฏิบัติงานซ้ำซ้อนกันอย่างเห็นได้ชัดเสียยิ่งกว่าโรงเรียนเหล่าของสามเหล่าทัพที่ผลิตบัณฑิตออกมาทำหน้าที่เฉพาะทาง คือ รบบนบก รบในทะเล และรบในอากาศ โดยนับต่าง ๆ ที่กล่าวมา มหาวิทยาลัยเหล่านี้จึงน่าจะยุบรวมกันเสียมากกว่าโรงเรียนเหล่า ๆ แต่ก็มิได้เป็นไปเช่นนั้นเนื่องจากเมื่อพิจารณานโยบายรัฐบาลปัจจุบันในด้านการศึกษา ปรากฏว่ามีการสนับสนุนและพยายามขยายการศึกษาของประเทศอย่างกว้างขวาง โดยให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการศึกษาของชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ด้วยเหตุผลตามที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ความเข้าใจว่ารัฐบาลต้องการให้มี

การยุบรวมโรงเรียนเหล่าทัพทั้งสามเข้าด้วยกันจึงน่าจะเป็นความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน

วิเคราะห์ข้อเท็จจริงที่สอง “ช่วยประหยัดงบประมาณ”

แนวความคิดในการรวมโรงเรียนเหล่า ๆ เข้าด้วยกันตามเสียงหลายกระแสที่ผู้เขียนได้รับทราบมา พอประมวลได้ว่าจะเป็นดังนี้คือ เมื่อนักเรียนจบการศึกษาจาก รร.ตท.แล้วแทนที่จะแยกกันไปศึกษาตามโรงเรียนเหล่าของตนเองที่ รร.จปร. รร.นร. และ รร.นอ.ตามระบบการศึกษาเดิม ก็เปลี่ยนไปเรียนรวมกันที่โรงเรียนรวมเหล่า เขาชะโงกที่กลายสภาพมาจาก รร.จปร. โดยใช้เวลาเรียนที่นี้รวม ๔ ปีจนจบปริญญาตรีในสาขาวิชาทั้งทางด้านวิศวกรรมศาสตร์และวิทยาศาสตร์เหมือน ๆ กัน ส่วนในด้านวิชาทหารทั่วไปให้มีการเรียนและการฝึกพร้อมกันวิชาทหารเฉพาะเหล่าแยกฝึกตามกองทัพในช่วงปลายภาคการศึกษา เมื่อสำเร็จการศึกษาและประดับยศแล้วจึงแยกย้ายไปศึกษาเพิ่มเติมตามเหล่าทัพอีกระยะหนึ่งก่อนที่จะบรรจุเข้าปฏิบัติงาน ในส่วนของกองทัพเรือตามแนวทางที่พิจารณากันไว้ในปัจจุบัน นายทหารที่จบหลักสูตรปริญญาตรี ๔ ปีแล้ว ต้องเข้ารับการศึกษาเพิ่มเติมอีก ๑ ปีที่ รร.นร.ในหลักสูตรวิทยาการทหารเรือ เพื่อให้มีความรู้พอเพียงที่จะปฏิบัติงานในเรือได้ เมื่อวิเคราะห์ตาม

แนวทางที่กล่าวมานี้จึงเห็นได้ว่ามีเพียงโรงเรียนเดียวที่จะถูกยุบคือ รร.นอ. ส่วนที่คงอยู่คือ รร.จปร. ที่เปลี่ยนชื่อไปเป็นโรงเรียนรวมเหล่า และ รร.นร. ที่ต้องคงอยู่เพื่อให้ความรู้เพิ่มเติมแก่นายทหารเรือที่เพิ่งจบการศึกษาจากโรงเรียนรวมเหล่า ส่วน รร.นอ. เดิมก็ต้องปรับเปลี่ยนไปเป็นที่ทำการของกองทัพอากาศโดยปริยาย

พิจารณาในแง่กำลังพล ซึ่งประกอบด้วยนักเรียนเหล่าทัพต่าง ๆ ครูอาจารย์บางส่วนในกรณีของ รร.นร. และครูอาจารย์ทั้งหมดในกรณีของ รร.นอ. ที่ย้ายไปอยู่ที่โรงเรียนรวมเหล่า จะเห็นได้คร่าว ๆ ว่างบประมาณที่ใช้อยู่เดิมแทบไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย แต่จะเป็นเพียงการย้ายงบประมาณเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นโรงเรียนรวมเหล่าซึ่งก็คือ รร.จปร. เดิมยังต้องใช้งบประมาณเพิ่มเติมในการปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกในการศึกษาให้สอดคล้องกับจำนวนนักเรียนที่เพิ่มมากขึ้นประมาณ ๓ เท่า และจัดหาที่พักเพิ่มเติมสำหรับครูอาจารย์ที่จะย้ายไปอยู่ใหม่ด้วย ดังนั้นเมื่อพิจารณาโดยรวมตามที่วิเคราะห์มาทั้งหมดแล้วการเกิดขึ้นของโรงเรียนรวมเหล่าไม่น่าจะเป็นการประหยัดงบประมาณ แต่กลับเป็นการเพิ่มงบประมาณเสียด้วยซ้ำไป

วิเคราะห์ข้อเท็จจริงที่สาม

“โรงเรียนรวมเหล่าผลิตนายทหารที่มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับที่ผลิตได้จากโรงเรียนเหล่าทัพเดิม”

การวิเคราะห์ในหัวข้อนี้ผู้เขียนจะละเว้นในส่วนของนายทหารที่ผลิตจากรร.จปร. และ รร.นอ. เนื่องจากไม่คุ้นเคยพอที่จะพิจารณาได้ แต่จะวิเคราะห์เฉพาะส่วนที่ผลิตได้จาก รร.นร. เท่านั้น

บรรพบุรุษทหารเรือพร้าเน้นย้ำหลักการฝึกคนที่ว่า “เหล็กในคนสำคัญกว่าเหล็กในเรือ” ในสมัยที่ผู้เขียนเข้าเป็นนักเรียนนายเรือเมื่อยี่สิบกว่าปีมาแล้วก็ได้รับการสอนถึงหลักการดังกล่าว ซึ่งหมายความว่าผู้ปฏิบัติงานในเรือได้ต้องมีความแข็งแกร่ง อดทนได้ต่อสภาพความคับแคบ ความเป็นอยู่และการปฏิบัติงานที่ลำบาก มีความทนทะเล ปฏิบัติงานได้ไม่ว่าสภาพทะเลจะเลวร้ายเพียงใด โดยเฉพาะขณะที่ทำการรบด้วยแล้ว ผู้แข็งแกร่งเท่านั้นที่จะยืนหยัดปฏิบัติภารกิจอยู่ได้ การปลูกฝังเหล็กในคนจำเป็นต้องได้รับการเพาะบ่มอย่างต่อเนื่องนับแต่อย่างก้าวเข้ามาในรร.นร. จนกระทั่งวันสุดท้ายที่สำเร็จการศึกษาออกไป ทั้งนี้เนื่องจากว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่ดำรงชีพอยู่บนบก การไปอาศัยและปฏิบัติงานในทะเลจึงเป็นสิ่งฝืนธรรมชาติอย่างมาก การปรับตัวให้สามารถทำงานในทะเลได้เป็นอย่างดีจึงต้องกระทำอย่าง

ต่อเนื่องและยาวนานพอจึงจะสามารถ “เพาะเหล็กในคน” ได้ ซึ่งจะทำได้นี้ต้องมีการจัดสภาพการเรียนการสอนและภาวะแวดล้อมทุกขณะให้มีความรู้สึกเป็นชาวเรือตลอดช่วงระยะเวลา ๔ หรือ ๕ ปีที่ศึกษาอยู่ใน รร.นร. เปรียบเทียบโดยอุปมา การเพาะบ่มที่ยาวนานพอควรนี้ ก็เสมือนกับการหมักน้ำองุ่นให้เป็นไวน์คุณภาพดีจำเป็นต้องใช้เวลานานและกรรมวิธีละเอียดอ่อน แต่ถ้าเป็นการหมักในระยะเวลานั้นผลผลิตที่ได้ก็แค่ไวน์คูลเลอร์ที่คุณภาพต่ำกว่า ในประเด็นนี้อาจมีผู้แย้งว่าไวน์หมักหลายปีหรือระยะสั้นก็ดื่มได้เมาเหมือนกัน แต่อย่าลืมว่าแอลกอฮอล์ที่หมักระยะสั้นย่อมมีพิษตกค้างไม่พึงประสงค์มากกว่าชนิดที่มีการหมักระยะยาวซึ่งมีคุณภาพดีกว่าและไม่มีพิษตกค้าง

จากการวิเคราะห์ที่ผ่านมาข้างต้น ผู้เขียนจึงลงความเห็นว่าการผลิตนายทหารเรือหลักที่ได้รับการปลูกฝังเพาะบ่มที่ยาวนานที่ รร.นร.จะให้ผลผลิตที่มีคุณภาพดีกว่าการศึกษาที่อยู่ในสภาพแวดล้อมแบบมนุษย์บนดิน ๔ ปี แล้วมาเร่งรัดฝึกให้เป็นมนุษย์ในเรือเพียง ๑ ปีก่อนออกปฏิบัติงานจริง ถึงแม้จะใช้งานได้แต่เราจะยอมเสี่ยงทดลองโดยเอาความปลอดภัยของชาติเป็นเดิมพันหรือ และถ้าเกิดสงครามขึ้นมาในอนาคตจะมั่นใจได้อย่างไร แต่ถ้ามีความคิดว่าในหลายสิบปีข้างหน้าประเทศไทยไม่น่าจะมีสงครามทางเรือกับใคร คำตอบนี้ก็ไม

จำเป็น และกองทัพเรือก็ไม่จำเป็นต้องมีด้วยเช่นกัน

วิเคราะห์ข้อเท็จจริงที่สี่

“ประเทศที่เจริญแล้ว เช่น ญี่ปุ่น สิงคโปร์ และออสเตรเลียนำมาใช้แล้วได้ผลดี”

เมื่อจะมีการผลักดันให้มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ขึ้นในประเทศที่กำลังพัฒนา ผู้สนับสนุนมักใช้สูตรสำเร็จโดยชี้ตัวอย่างจากประเทศที่พัฒนาแล้วว่ามี การปฏิบัติแล้วได้ผลดี โดยคิดว่าสามารถคัดลอกเอาไปใช้ได้เลย ไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงเงื่อนไขแวดล้อมของตนเสียก่อนจึงค่อยนำมาปรับใช้ ผลของการตามอย่างประเทศที่พัฒนาแล้วโดยไม่เคยมตั้งคำถามใด ๆ เลย มีตัวอย่างให้เห็นชัดเจนที่สุดคือ “วิกฤติเศรษฐกิจของไทยในปี พ.ศ.๒๕๔๐” ที่จนถึงปัจจุบันสังคมไทยก็ยังเจ็บปวดกันอยู่ และไม่น่าจะลืมกันง่าย ๆ

ในแง่ของการพิจารณาให้เกิดโรงเรียนรวมเหล่าก็มีลักษณะทำนองเดียวกันที่ผู้สนับสนุนต้องชี้ตัวอย่างโรงเรียนรวมเหล่าของประเทศที่พัฒนาแล้วคือญี่ปุ่น สิงคโปร์ และออสเตรเลียว่านำมาใช้ได้ผลดี โดยไม่เคยหยุดคิดพิจารณาดูว่าโรงเรียนรวมเหล่าของประเทศเหล่านี้มีที่มาที่ไปอย่างไร และที่ว่าผลผลิตออกมาได้ผลดีนั้นทราบได้อย่างไร เพราะนับแต่สิ้นสุด

สงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นต้นมา ผลผลิตจากโรงเรียนรวมเหล่าในประเทศเหล่านี้ยังไม่เคยได้รับการทดสอบคุณภาพคือเข้าสงครามจริงเลย เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทยที่ส่งทหารเข้าสมรภูมิในต่างประเทศอย่างต่อเนื่องทั้งในเกาหลี เวียดนาม ลาว และกัมพูชาเป็นต้น โดยอุปมาแล้ว นายทหารที่จบจากโรงเรียนรวมเหล่าของประเทศเหล่านี้ก็คือสินค้าที่ผลิตเสร็จบรรจุหีบห่อไว้แต่ยังไม่ได้นำไปใช้งานเลย แล้วจะทราบว่ามีคุณภาพดีได้อย่างไร

ร.ร.นร. ญีปุ่น ตั้งขึ้นเป็นหลักเป็นฐานเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๓๖ ก่อนการสถาปนาร.ร.นร. ไทย ๑๓ ปี โดยให้นายทหารเรืออังกฤษเป็นผู้เริ่มการสอน และจัดทำหลักสูตรให้ อาคารหลังแรกสร้างด้วยอิฐแดงที่นำเข้ามาจากประเทศอังกฤษ ควบคุมการก่อสร้างโดยวิศวกรอังกฤษ และถือเป็นสัญลักษณ์รวมใจของนายทหารเรือญี่ปุ่น หลักสูตรการศึกษาในสมัยจักรพรรดิฉินาวัมิ ระยะเวลา ๔ ปี มีการปลูกฝังและเพาะบ่มให้เป็นชาวเรืออย่างเข้มข้น นายทหารที่จบการศึกษาจากสถาบันแห่งนี้ได้แสดงความสามารถเป็นที่ประจักษ์หลายครั้ง การรบทางเรือสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ระหว่างญี่ปุ่น - สหรัฐฯ ในมหาสมุทรแปซิฟิก แสดงให้เห็นขีดความสามารถที่สูงยิ่งของกองทัพเรือญี่ปุ่น การที่ต้องพ่ายแพ้ในสงครามนั้น เพราะญี่ปุ่นด้อยกว่าสหรัฐฯ ๓ ทางด้าน

วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และเศรษฐกิจ ทำให้ไม่สามารถหาเครื่องจักรสงครามมาทดแทนกับที่สูญเสียไปได้ ต่างกับฝ่ายสหรัฐฯ ๓ ที่มีขีดเขยอย่างไม่จำกัด

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ สิ้นสุดลง สหรัฐฯ ๓ ได้เข้ามาจัดระเบียบให้ญี่ปุ่นอย่างเบ็ดเสร็จ โดยมีจุดประสงค์ให้เป็นภัยคุกคามต่อตนเองอีกต่อไป เริ่มจากการเขียนรัฐธรรมนูญให้ใช้ จัดระเบียบสังคมให้เป็นไปตามแนวทางที่สหรัฐฯ ๓ ต้องการ ร.ร.นร. ญีปุ่น เป็นอีกสถาบันหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากการจัดระเบียบที่ว่านี้ คือให้นร. ญีปุ่น ใช้เวลาศึกษาใน ร.ร.นร. เพียงระยะสั้น ๆ จนไม่มีเวลาพอที่จะ “เพาะเหล็กในคน” วิธีการศึกษาแบบใหม่คือให้รับการศึกษาในระดับปริญญาตรี และวิชาทหารพื้นฐานที่โรงเรียนรวมเหล่าเป็นเวลา ๔ ปี จบการศึกษาแล้วเข้าศึกษาต่อที่ Officer Candidate School ของกองกำลังป้องกันตนเองทางทะเลของญี่ปุ่น ซึ่งก็คือ ร.ร.นร. เดิม ใช้เวลาศึกษาเพียง ๑ ปี โดยรับจากนักเรียนรวมเหล่าประมาณ ๑๐๐ คน จากมหาวิทยาลัยและนายทหารชั้นประทวนอีก ๑๕๐ คน รวมทั้งสิ้นประมาณ ๒๕๐ คน ต่อปี ส่วนจะได้ผลดีหรือไม่นั้นต้องรอดูสงครามทางเรือของญี่ปุ่นครั้งต่อไป

สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีประชากรราว ๒ ล้านกว่าคน มีสภาพเป็นเกาะฝั่งตะวันออกประชิดมาเลเซีย ฝั่งตะวันตก

ประชิตชองแคบสิงคโปร์ซึ่งเป็นส่วนที่แคบมากที่สุดตอนหนึ่งของช่องแคบมะละกา และประจันหน้ากับเกาะสุมาตราของอินโดนีเซีย จากการบรรยายสรุปที่ผู้เขียนได้เข้ารับฟังเมื่อคราวไปเยี่ยม บก.ทร.สิงคโปร์ ปีที่แล้วกับ ม.ฝ.นร. ได้ทราบว่า ทร.สิงคโปร์ มีกำลังพลทั้งสิ้นประมาณ ๔,๐๐๐ คน ภารกิจตามสภาพบังคับทางภูมิศาสตร์ของประเทศทำหน้าที่คล้ายตำรวจน้ำ และศุลกากรมากกว่าจะเป็นทหารเรือ อาวุธยุทโธปกรณ์ทันสมัย เพราะมีเศรษฐกิจที่ดี ตามสภาพของสิงคโปร์แล้ว การแยกตั้งโรงเรียนเหล่าสำหรับสามเหล่าทัพเป็นการไม่เหมาะสม และไม่จำเป็น เพราะประเทศมีลักษณะคล้ายเมืองใหญ่ ๆ เมืองหนึ่งเท่านั้น ถ้ามีสงครามใหญ่ระหว่างประเทศเกิดขึ้น สิงคโปร์น่าจะทำได้แค่นิวไวกิงส์ชั่วโมงเพื่อถ่วงเวลาให้พันธมิตรมาช่วย ถ้าถามว่าสิงคโปร์มั่นใจในทร.ของตนหรือไม่ ผู้เขียนมีความเห็นว่ามันไม่มั่นใจ เพราะดูจากวิดิทัศน์ความยาวประมาณ ๒๐ นาที ปรากฏมีภาพ ผบ.กองเรือที่ ๗ ของสหรัฐฯ ฯ ผบ.หมู่เรือดำน้ำสวีเดน และรอง ผบ.ทร.ออสเตรเลีย สลับกันออกมาพูดคำซ้ำ ๆ กันว่า ทร.สิงคโปร์ เป็น World Class Navy อยู่หลายครั้ง การที่ต้องให้ผู้อื่นมาช่วยรับรองตนเองนั้น แสดงถึงความไม่มั่นใจในตนเองอย่างเห็นได้ชัด

เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๓๔ ผู้เขียนได้มีโอกาสไปร่วมสัมมนาทางวิชา

การที่โรงเรียนรวมเหล่าออสเตรเลีย ที่เพิ่งกลายสภาพจากโรงเรียนเฉพาะเหล่ามาเป็นโรงเรียนรวมเหล่าได้ไม่นานนัก จึงมีโอกาสได้สนทนากับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาในโรงเรียนดังกล่าว ซึ่งแสดงความกังวลและสงสัยถึงคุณภาพของนักเรียนรวมเหล่าที่จบออกไปว่าจะมีคุณภาพดีเหมือนกับที่ผลิตจากโรงเรียนเหล่าเฉพาะหรือไม่

การเกิดขึ้นของโรงเรียนรวมเหล่าออสเตรเลียมาจากนโยบายของฝ่ายการเมืองที่ต้องการประหยัดงบประมาณที่ใช้จ่ายในกองทัพ ซึ่งการพิจารณาตั้งอยู่บนพื้นฐานทางยุทธศาสตร์ที่ว่าออสเตรเลียเป็นประเทศที่ไม่มีภัยคุกคามอย่างเด่นชัดจากต่างประเทศ กองทัพทำหน้าที่เพียงตรวจตรารักษาผลประโยชน์แห่งชาติและปฏิบัติตามงานตามที่รัฐบาลมอบหมาย ถ้ามีสงครามเกิดขึ้นจริงก็หวังความช่วยเหลือจากพันธมิตรสำคัญคือสหรัฐฯ ฯ ซึ่งเคยช่วยมาแล้วครั้งหนึ่งในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ฝ่ายการเมืองในขณะนั้นยังพิจารณาต่อไปถึงความเป็นไปได้ในการยุบโรงเรียนรวมเหล่าและผลิตนายทหารจากการรับเอาผู้ที่จบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยเข้ามาศึกษาหลักสูตรนายทหารเป็นเวลาราว ๑ ปีที่ Officer Candidate School ก็จะได้นายทหารไว้ใช้ โดยรัฐบาลไม่ต้องใช้จ่ายเงินสำหรับการเรียนในระดับอุดมศึกษาแม้แต่สลึงเดียว ทำให้ประหยัดงบประมาณ

มากขึ้นไปอีก แต่จนถึงบัดนี้ยังไม่มีความคิดหน้าใด ๆ ในการดำเนินการ เข้าใจว่าคงเลิกล้มความคิดไปแล้ว

มีประเด็นน่าสนใจที่ผู้เขียนคิดว่า น่าจะนำมาพิจารณาคือ ถ้าโรงเรียนรวมเหล่าเป็นทางเลือกที่ประหยัด ให้ผลดี และมีคุณภาพ ทำไมประเทศที่พัฒนาแล้วและมีกำลังทางเรือที่เกรียงไกรเช่น รัสเซีย อังกฤษ สหรัฐฯ ฝรั่งเศส อิตาลี สเปน ฯลฯ จึงไม่ยุบ รร.นร. ไปเป็นโรงเรียนรวมเหล่าศึกษาร่วมกับเหล่าทัพอื่น แต่กลับมุ่งมั่นที่จะผลิต นายทหารเรือด้วยวิธีการแบบเดิม

กองทัพคือหลักประกันความปลอดภัยของชาติ

สมัยผู้เขียนเป็นนายทหารเด็ก ๆ เคยได้รับคำถามจากเพื่อนที่เป็นพลเรือนว่าทหารทำงานอะไรในยามปราศจากสงคราม ผู้เขียนก็ตอบว่าหน้าที่ยามสงบของทหารคือการฝึกและเตรียมการให้พร้อมสำหรับสงคราม เพื่อนผู้เขียนจึงสรุปว่าการใช้งบประมาณของกองทัพในยามสงบก็คือความสูญเปล่าเพราะไม่สร้างผลผลิตใด ๆ ให้แก่ประเทศ ทำเอาผู้เขียนถึงกับอึ้งไปทีเดียว แม้ผู้เขียนจะพยายามอธิบายว่าทหารต้องเตรียมความพร้อมไว้ตลอดเวลา จะรอให้สงครามเกิดก่อนไม่ได้ ก็ยากที่จะให้เพื่อนยอมรับอย่างไม่มีข้อกังขา จนกระทั่งผู้เขียนมาได้ยื่นคำอุปมาของนายกรัฐมนตรี ที่ได้ตอบ

ประเด็นการใช้งบประมาณทางทหาร ยามสงบว่าเหมือนการจ่ายเบี้ยประกันภัยจากอุบัติเหตุ ซึ่งเป็นคำอธิบายที่ชัดเจนปราศจากข้อสงสัยโดยสิ้นเชิง

ถ้าเปรียบความมั่นคงปลอดภัยของชาติเหมือนกับรถยนต์คันหนึ่ง การทำประกันอุบัติเหตุไว้ย่อมทำให้เกิดความอุ่นใจ และช่วยแก้ไขปัญหาได้ การประกันภัยรถยนต์มีหลายประเภท เช่น ประกันชั้น ๑ ชั้น ๓ หรือประกันตาม พ.ร.บ. ซึ่งเป็นการประกันชั้นต่ำสุด ผู้เป็นเจ้าของรถยนต์ราคาสูงมักทำประกันภัยแบบชั้น ๑ ส่วนผู้ประกันภัยชั้นต่ำสุดคือผู้ต้องการประหยัดหรือคิดว่าไม่น่าจะมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น แต่เมื่อเกิดอุบัติเหตุใหญ่ ๆ ขึ้นแล้วมักจะคิดกันว่าทำไมเราไม่ประกันภัยชั้น ๑ เสียแต่แรก การใช้งบประมาณป้องกันประเทศก็เช่นเดียวกัน ถ้าจ่ายเล็กน้อยพอให้มีกองทัพก็ไม่ต่างกับการประกันภัยรถยนต์ชั้นต่ำตามกฎหมาย แล้วฝากความมั่นคงปลอดภัยของชาติไว้กับโชคชะตาว่าไม่น่าจะมีสงครามเกิดขึ้น แต่ความปลอดภัยของประเทศเป็นสิ่งที่ไม่อาจประนีประนอมได้ งบประมาณที่ใช้จ่ายไปกับ รร.นร. เพื่อผลิตนายทหารหลักอันเป็นรากแก้วของกองทัพเรือ เปรียบเสมือนการจ่ายเงินประกันภัยชั้นหนึ่งอันเป็นหลักประกันความปลอดภัยของชาติในทะเล

ประเด็นละเอียดอ่อนของการเกิด โรงเรียนรวมเหล่า

รร.จปร. และรร.นร. เป็นสถาบันหลักที่เก่าแก่ของประเทศได้รับการสถาปนาขึ้นด้วยสายพระเนตรอันยาวไกลของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ที่มีพระราชประสงค์จะให้กองทัพไทยมีนายทหารไทยที่มีความรู้ความสามารถในการเป็นผู้นำป้องกันประเทศจากอริราชศัตรูได้เอง โดยไม่ต้องพึ่งพานายทหารต่างชาติเช่นในกาลก่อน ได้เสด็จ

พระราชดำเนินมาเปิดโรงเรียนทั้งสองด้วยพระองค์เอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้พระราชทานนามของพระองค์ให้กับ รร.จปร. ยิ่งความปลาบปลื้มแก่ศิษย์แห่งสถาบันนี้เป็นอย่างยิ่ง การเปลี่ยน รร.จปร. เป็นโรงเรียนรวมเหล่าย่อมมีผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทั้งต่อนามสถาบัน และภารกิจดั้งเดิมที่เคยกำหนดไว้แต่ครั้งกระโน้น จึงต้องมีการพิจารณากันอย่างละเอียดรอบคอบว่ามีความเหมาะสมหรือไม่อย่างไร

บรรณานุกรม

นเรศ, น.ท. “หากโรงเรียนนายเรือถูกนำไปรวมเป็นโรงเรียนรวมเหล่า.” วารสารโรงเรียนนายเรือ เม.ย. - มิ.ย. (๒๕๔๖)

Dean, Lt., “Eta Jima : Hollowed Halls.” Proceeding 3 (1983)

Larson, Adm., “Service Academies : Critical to Our Future.” Proceeding 10 (1995)

KRABURI